

Editor:

Hadrian Mateescu

Grafică originală copertă:

Vox 2000 Com S.R.L.

Tehnoredactare:

Mihaela Mănoiu

Corectură:

Hadrian Mateescu

Volum îngrijit de:

Lucia Ovezea

© 2024-2026 Editura CUANTIC / Mara Distribution Services SRL

pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate

www.edituracuantic.ro

+4 0730-52.52.52

e-mail: comenzi@edituracuantic.ro

facebook.com/edituracuantic

instagram.com/edituracuantic

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Povești nemuritoare. - București : Cuantic, 2024-

vol.

ISBN 978-630-6653-17-1

Vol. 7. - 2026. - ISBN 978-630-6653-53-9

82

Avertisment: Distribuirea, copierea sau piratarea conținutului acestei cărți sunt pedepsite de lege. Nicio parte nu poate fi reprodușă, copiată sau difuzată în orice mijloace (scris, video, foto etc.) fără acordul scris din partea editorului, exceptând citate scurte în limita a 100 de cuvinte sau recenzii. Toți cei care au scris sau au contribuit la această lucrare au respectat legea, au depus timp, pricepere și energie, astfel încât dumneavoastră să citiți, să împărtășiți cu ceilalți valorile și învățămintele din această carte, într-un mod asumat, legal și responsabil.

We know
books

Povești nemuritoare

volumul 7

CUANTIC

București

2026

LIBRIS | We know books

Îl află la gura peșterii, într-o băltoacă de sânge, mișcându-și neputincios coada păroasă. Pachacamac strigă atunci tatălui său:

– O, soare, tu care ți-ai recăpătat puterea mulțumită jertfei lui, arată-ți mărinimia și nu-l lăsa să piară: fă-l să slujească oamenilor și de acum încolo!

– Fie! răspuse astrul coborând toată strălucirea razelor lui asupra trupului însângerat.

Lumina orbitoare îl sili pe Pachacamac să închidă ochii. Când și-i deschise, zări un animal minunat, cu o blană roșcată, moale, și cu o privire nespus de blândă. Soarele strigă:

– Această făptură se va numai *lama* și va fi tovarășul nedespărțit al oamenilor pentru care s-a jertfit. Va trăi întotdeauna în creierul munților. Nici pe tine nu te vor uita muritorii. Pe aceste locuri se va ivi o stirpe nouă cu numele de nazca. Ea va ridica în cinstea ta un oraș care îți va purta numele...

CUPRINS

POVESTE POPULARĂ ROMÂNEASCĂ

Câmpan Verde și Frumos	5
Petru Cenușă	22
Un ochi plânge, unul râde	38
Voinic de Plumb	53

POVESTE BABILONIANĂ

Pe aripile Vulturului	90
-----------------------------	----

POVESTE HITTITĂ

Uriășul de piatră	101
-------------------------	-----

POVESTE EGIPTEANĂ ANTICĂ

Ochii Adevărului	115
------------------------	-----

POVESTE DIN VREMEA VECHILOR FARAONI

Insula șarpelui proroc	124
------------------------------	-----

POVESTE VECHIE EGIPTEANĂ

Ursita fiului de faraon	133
-------------------------------	-----

POVESTE EGIPTEANĂ STRĂVECHE

Frații învrăjbiți	152
-------------------------	-----

POVESTE EGIPTEANĂ

DIN VREMEA ULTIMILOR FARAONI

Învățatul Satni și fiul său, Senosiris	171
--	-----

POVESTE POPULARĂ ISRAELITĂ	
Înțeleptul Solomon și vicleanul Asmodeu	187
POVESTE DIN INDIA VECHĂ	
Omul cu toiag de abanos.....	199
POVESTE INDONEZIANĂ DIN BORNEO	
Crăiasa albinelor albe.....	215
POVEȘTI CHINEZEȘTI	
În căutarea soarelui	222
Penelul fermecat	226
POVESTE TIBETANĂ	
Povestea grăuntelui de orz	234
VECHE POVESTE JAPONEZĂ	
Pescarul și fiica regelui mării.....	245
VECHE POVESTE IROCHEZĂ	
DIN AMERICA DE NORD	
Demonul cascadei Niagara	256
POVESTE AZTECĂ	
Floarea podișurilor pustii	265
VECHE LEGENDĂ PERUVIANĂ	
Vrăjitorul fără oase.....	273

Câmpan Verde și Frumos

A FOST ODATĂ un împărat sărac, care avea un fecior și trei fete. El lăsă cu limbă de moarte ca feciorul său să mărite fetele, dar să nu se uite la cine le dă. Oricine ar veni la împărăție, ziua ori noaptea, să le dea pe rând.

Acum, într-o seară, după moartea împăratului, stăteau câte patru la masă și vorbeau de trebile împărăției. Când, deodată, se lăsă, ca din senin, o negură deasă, iar feciorul de împărat zise către soră-sa cea mai mare să iasă și să vadă cine este. Dar, cum ieși fata afară, pâcla o luă și se duse cu ea – unde, nu se știe. Fratele și surorile celelalte se mirară și-și făcură cruce de așa întâmplare.

A doua seară, tot la vremea mesei, veni o negreață de ciori care se lăsară pe curți, atât de multe că nu mai aveau loc. Atunci feciorul de împărat strigă la sora cea mijlocie să iasă afară și să vadă ce este. Ciorile o luară și se duseră cu dânsa.

A treia seară se stârni un vuiet grozav și o vântoasă năprasnică veni. Feciorul iar trimise pe soră-sa cea mai mică să vadă ce este, dar vântoasa o luă și se duse cu dânsa.

Rămânând singur și pustiu, feciorul de împărat s-a întristat mult și l-a prins o jale grozavă și un dor de surorile lui. Se hotărî atunci să se ducă după ele, ca să le găsească. Își luă un buzdugan în mână și purcese pe cale.

Dar tot mergând el așa, numa ce-și luă seama că nu și-a încercat puterile niciodată să vază cât ar zvărli de departe cu buzduganul. Aruncă buzduganul înainte și izbi o babă care mergea la apă. Baba îl blestemă cu foc:

– Dragu mătușei, Ioane, să nu-ți iasă sufletul din oase până nu te-oi bate cu *Câmpan Verde și Frumos*, și nici odihă să n-ai până atunci!

Auzind așa blestem, se mârni Ionică, feciorul de împărat, și părăsi calea surorilor, luându-se după *Câmpan Verde și Frumos*. A mers el mult, prin pustietăți nestrăbătute, în depărtări nemaivăzute de firea ome-nească și a ajuns la niște codri mari și bătrâni. Când a intrat în codru, s-a înnoptat.

Tot mergând așa pe dibuite, numai ce văzu o zare de foc, care pierea și iar se ivea. Tot mergând în partea aceea, cu gândul că acolo o fi *Câmpan Verde și Frumos*, ajunse la un foc mare de trei stânjeni de lemne, care ardea cu niște vâlvori cât casa. Împrejurul focului era încolăcit de trei ori un balaur.

– Bună vremea, boieri mari! zise băiatul.

– Mulțumim d-tale, băiete Ioane, răspunse balaurul. Dar ce vânt dușman te-a împins p-aici, unde n-a ajuns nici picior de om pământean până acum?

Feciorul de împărat își spuse păsul, apoi întrebă pe balaur dacă nu cumva are vreo știință unde sălășluiește *Câmpan Verde și Frumos*. Balaurul zise că a umblat lumea și-n lungiș și-n curmeziș, „dar de numele ăsta n-am mai auzit”.

– Dar, zise el, să chem lighioanele din împărăția mea, că poate o ști vreuna.

Și balaurul a șuierat o dată din deștiul ăl mic și-au început să curgă gloată mare de lighioane, mari și mici, care erau subt stăpânirea lui, dar niciuna din ele n-a avut vreo știință despre *Câmpan Verde și Frumos*.

Atunci balaurul îl îndreptă pe Ionică, feciorul de împărat, la fratele lui ăl mijlociu.

Ducându-se pe cale Ionică, numa ce vede un lup cu un picior rupt și vruse să repeză baltagul în el, ca să-l omoare, dar deodată auzi cum lupul îi zice cu grai omenesc:

– Băiete Ioane, nu mă ucide, ci mai bine leagă-mi piciorul în lopățele și mă unge cu unsoare, că vreodată ți-oi prinde bine.

Feciorul de împărat făcu așa cum grăi lupu și apoi auzi dihania zicându-i:

– Când te-i gândi la mine, să știi că sunt lângă tine.
Tot mai mergând el pe cale, întâlnește o cioară cu aripa ruptă. El vruse s-o omoare, dar cioara îl rugă, întocmai ca lupul, să-i dea o mână de ajutor și să-i lege aripa, că i-o fi spre folos.

Ionică făcu așa și pasărea îi mulțumi, zicându-i:

– Când te-i gândi la mine, să știi că sunt lângă tine.

Apoi purcese iar pe cale feciorul de împărat și merse, merse, până ce se făcu noapte, într-o pădure uriașă. Acolo, departe de tot, zări o licărire de foc și se îndreptă spre ea. Când ajunse, văzu un foc mare, de șase stânjeni de lemne, iar împrejurul focului un balaur înfricoșat era încolăcit de șase ori. Dacă ajunse acolo, Ionică grăi:

– Bună vreme, mici copii!

– Mulțumim d-tale, băiete, răspuse zmeul. De te-a învățat cineva, bine ți-a priit; de ai făcut de capul tău, bun cap ai avut, că de nu ziceai așa, te mâncam. (Pasă-mi-te că pe băiat îl învățase balaurul dintâi.) Dar ce vânt te-a aruncat pe-aici? Că prin partea asta nici pasăre cerească nu poate viețui, darmită om pământean?

Feciorul de împărat îi povesti totul, apoi îl rugă să-i dea vreo știință despre Câmpan Verde și Frumos. Dar degeaba! Nici balaurul și nici potopul de viețuitoare pe

care le-a chemat n-au știut nimic. L-a îndreptat însă la fratele cel mai mare.

Pe acela l-a găsit în jurul unui foc de doisprezece stânjeni, încolăcit de douăsprezece ori. Balaurul l-a întrebat, ca și ceilalți doi frați, ce caută; apoi, aflându-i păsul și neștiind nimic despre Câmpan Verde și Frumos, a chemat și el viețuitoarele de sub stăpânirea lui. Dar niciuna n-a fost în stare să-i dea vreo lămurire.

Atunci zmeul zise:

– Ei, băiete Ioane, d-acu' să mai stai nițel până oi mânca.

Și aduse șase buți de vin, șase care de pâine și șase ialoviți¹ grase. Apoi zise feciorului de împărat:

– Dacă nu m-oi sătura cu toate-astea, am să te mânânc și pe tine.

Pe când sta la masă, veni un ciocârlan șchiop. Balaurul îl întrebă de ce a întârziat atâta.

– Să am iertăciune, măria-ta, zise el, dar am fost cale depărtată.

– Dar de Câmpan Verde și Frumos n-ai auzit?

– Cum să n-aud, răspuse ciocârlanul, că chiar de la grajdul lui am pornit, unde unul din argați m-a lovit cu un măturoi peste picior și d-aia sunt șchiop.

¹ Vacă grasă.

Balaurul atunci îi porunci numaidecât să ia îndată pe Ionică și să-l ducă tocmai acolo. Dar ciocârlanul se văicărea că e șchiop și nu poate să-l ducă. Dar porunca era neclintită.

Când a fost să plece, balaurul a chemat la o parte pe feciorul de împărat și i-a zis:

– Bagă de seamă să nu te înșele, că el are să te ducă până la o apă lată, de unde se văd seraiurile lui Câmpan Verde și Frumos, ca o stea numai, și o să vrea să te lase. Dar tu să spui că nu le vezi deloc, când ți le-o arăta. Și atunci are să te suie în înaltul cerului și are să te lase pe pământul lui Câmpan Verde și Frumos.

Ionică mulțumi balaurului pentru povețe și pentru ajutor și porni cu ciocârlanul la drum.

Tot mergând așa pe cale, găsiră o mreană pe care o zvârlise un val pe uscat și se zbătea de moarte, săraca! Ion vru s-o prinză și s-o mănânce, dar ea îi zise:

– Băiete Ioane! nu mă omorî; carnea mea e ca iasca și n-ai s-alegi nimic de ea. Du-mă în baltă și ți-oi prinde vrodată bine.

Feciorul de împărat făcu așa. Apoi porniră iar înainte, până ce ajunseră la o apă mare. Ciocârlanul arătă în partea cealaltă seraiurile lui Câmpan Verde și Frumos. Băiatu Ion zise că nu le vede.

Atunci ciocârlanul îi șterse o palmă și îl luă sub aripă, înălțându-se cu el în slava cerului și apoi îl lăsă pe pământ. Ajungând la Câmpan Verde și Frumos, îl găsiră dormind în leagăn. Se culcă lângă dânsul și feciorul de împărat. Când s-au sculat, amândoi deodată, Câmpan Verde și Frumos l-a întreat:

– Să ne luptăm, în săbii să ne tăiem, ori să ne prindem frați de cruce?

Feciorul de împărat zise:

– Mai bine să ne prindem frați de cruce.

Și au viețuit amândoi laolaltă în pace și bună înțelegere, vreme îndelungată, până ce, viindu-i vremea lui Câmpan Verde și Frumos să se ducă la biserică, într-una din zile cheamă pe feciorul de împărat și-i zice:

– Frate Ionică! Uite toate cheile de la toate odăile, să umbli prin toate, numai în fundul casei, la ușa care îi legată c-un tei și c-un curmei, să nu umbli, că de amândoi o fi rău.

Feciorul de împărat umblă prin toate odăile și, când ajunge la cea legată c-un tei și c-un curmei, se întrebă ce să fie. Intră și acolo, și văzu că în mijlocul odăii era un stâlp de fier; iar de stâlp era legat un zmeu de tatăl lui Câmpan Verde și Frumos. Cum îl văzu zmeul pe băiat, grăi: